

APOŠTOLKA

Ročník 3 / číslo 9 / prosinec 2021

VÁNOČNÍ ČÍSLO

Vánoční poselství

Filip Boháč

Lukáš 1, 30-32

„...Neboj se, Marie, vždyť jsi našla milost u Boha! Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký, bude nazýván Synem Nejvyššího...“

Marie... čím víc o ní člověk přemýšlí, tím větší k ní má respekt. Jedni křesťané ji zbožšťují, zatímco pro další je polozapomenutou postavou z evangelií. Ani jedno není na místě.

Starověký Izrael cca kolem roku 0. Mladá dívka (asi 15 let) otěhotní. Nesezdaná. Nemanželské dítě. Její přítel se k dítěti nechtěl znát a měl v plánu Marii opustit. Evangelista Lukáš naznačuje, že od začátku byli ti tři vystaveni byrokratické šikaně, pro kterou jsou lidé daňovými poplatníky. Nedlouho po narození museli všichni tři emigrovat do zahraničí, protože místní vládce dal rozkaz zabít děti (Lukáš 2). Tak začíná život spasitele...

Tomu příběhu začínajícímu židovskou teenagerkou Marií, která tohle všechno musela unést, která pak později byla na svého syna hrdá, ale taky ho často nechápala, a nakonec sledovala, jak jeho tělo pokládají do hrobu, rozumím tak, že **Bůh chtěl zkusit proměnit, jak to tu v jeho světě chodí.**

Bůh to zkusil po způsobu dítěte, člověka. **Zkusil v Ježíši říct, jaký vlastně je, o co mu jde a jakou zprávu pro nás má.** O těchto a podobných věcech se většinou zamýšlíme

během roku při bohoslužbách a kázáních, nebo při setkáních nad biblí. Teď obraťme pozornost k Marii.

Před tím vším ji navštíví anděl. Doručovatel Božích slov člověku. Anděl je svým způsobem takový Boží operátor, mluvčí. Pozdravil ji. Řekl, že je obdařena Boží milostí a že Bůh za ní stojí. To ji docela rozrušilo a přemýšlela co to je za zvláštní pozdrav. Anděl mluvil dál: „*Neboj se, Marie, vždyť jsi nalezla milost u Boha! Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš...*“ Marie položí jedinou otázku: „Jak se to stane?“ Anděl odpoví a Marie se pak už na nic neptá.

Čekal bych, že bude mít hodně otázek: jak přesně se to stane? Co mám říct Josefovi? A co si řeknou lidi? Uvěří mi to někdo? Co s námi asi bude? Jak se vlastně vychovává mesiáš?

Je to nejoriginálnější úkol, k jakému si kdy Bůh člověka vybral. A Marii je vzorem především pro svůj postoj: „*Jsem služebnice Páně. Ať se mi stane podle tvého slova.*“ Neuvěřitelně pokorná odpověď. My víme, co pak přišlo a že to nebylo snadné. Asi proto anděl řekl „*Neboj se!*“

Bůh každého z nás zve do svého plánu. Možná se na to necítíme. Jsme si vědomi mnoha hendikepů a chyb které máme. A stejně jako Marii říká Bůh každému z nás „**NEBOJ SE!**“ Když své povolání přijmeš, bude následovat Boží milost. Jistota v tom, že stojíš na dobré cestě, že usiluješ o dobrou věc ačkoli se to leckdy nebude vůbec vyplácet.

Řekl bych to ještě jinak: „*Neboj se přijmout svou velikost, neboj se rozzářit a začít v plnosti využívat sebe sama s tím, co umíš, k čemu tě srdce táhne a čím můžeš v tomto světě a mezi lidmi nějak jednat a přispívat k dobru, přátelství, podpoře, ochraně... to do tebe vložil Bůh.*“

Kéž je pro nás Marie, matka spasitelova osobou, od které se právě tohle budeme chtít naučit. Kéž je ono „*ať se mi stane podle tvého slova*“ oporou pro plodné a šťavnaté využívání toho našeho člověka, kterého máme na starost. **Vždyť Boží plán, který máme vloženy hluboko v srdci je nakonec tím jediným, po čem doopravdy toužíme: když odložíme pomíjivá lákadla jako skvělá auta, oblečení, oblbaváky na tělo i na mozek v podobě drog, opijení etc...** Všichni v hloubi srdce toužíme žít v pokojných vztazích, mít dobré přátele a být dobrými přáteli pro druhé, cítit se užiteční při pomoci kterou někomu poskytujeme a cítit se obdařeni pomocí, kterou nám druzí dávají...

V Mariině příběhů Boží anděl adresuje něco i nám: „*Neboj se vzít na sebe to, co pro tebe mám. Neboj se vzít na sebe poslání, které máš naplnit.*“ Kéž je její odpověď i naši odpovědi na Boží povolání.

Modlitba: Pane Bože, děkujeme za vánoční radost z toho, že jsi přišel v Pánu Ježíši Kristu mezi nás. Prosíme dej, ať nás vánoční čas proměňuje zevnitř i navenek, abychom v síle a vědomí tvé přítomnosti dokázali žít každý den s vírou, láskou a nadějí. Prosíme použij si nás, ať svým životem šíříme moc tvé proměňující lásky také okolo sebe. Amen.

Rozhovor s Miroslavou Rychetskou

Jsem moc rád, že jsme se sešli právě tady v Humpolci, mohu mít hned otázku na tělo: jste příbuzná s našimi (Pelhřimovskými) Rychets(c)kými? :

Zjišťovali jsme to, ale nejsme. Někdo z vašich Rychetských, když se připravovala kniha o rodu Rychetských, o nás věděli a kontaktovali manžela.

A dovolím si ještě jednu dosti intimní otázku: jak jste přišla k víře?

Vyrostla jsem v evangelické rodině, ve sboru v Dejvicích. Na Dejvice mám pěkné vzpomínky, jako dítě jsem ráda chodila do kostela, ráda jsem zpívala, ani délka kázání mi nevadila.

Postupně jsem dozrávala a až dospělá jsem si to uvědomila naplno. Pamatuju si jeden okamžik, který byl pro mne velmi silný. Měli jsme už děti, byli jsme v Chotěboři na rodinné rekreaci a byla tam řeč o verši: *Jan 6, 67 Ježíš řekl Dvanácti: "I vy chcete odejít?"*

68 Šimon Petr mu odpověděl: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. Mě tento verš velmi oslovil, uvědomila jsem si, že nechci odejít, naopak je to něco u čeho chci zůstat. Tento zážitek mě upevnil ve víře. Neznamenal to, že bych nikdy nezapochoybovala, naopak.

Kdy jste začali chodit do sboru v Humpolci?

Máme 3 dospělé děti, manžel pracuje jako programátor, pochází z Humpolce. Manžel zůstal po vysoké v Praze a tam jsme 30 let bydleli. Posledních pět let jsme tady, v Jiřicích, kde měl manžel prarodiče. Do Jiřic jezdil manžel už jako malý na prázdniny a jezdili jsme tam také my s našimi dětmi. Manžel nepochází z evangelické rodiny. Já ano. Odlišný původ pro nás nebyl problémem. Děti jsme vychovávali v evangelické tradici ve sboru v Braníku, protože jsme bydleli na Praze 4.

Do sboru v Humpolci jsme chodili i před tím, než jsme se přestěhovali. Jezdili jsme sem na prázdniny na chalupu, takže jsme v létě, když to vyšlo, šli. Zažila jsem tady br. faráře Ondřeje Stehlíka, Jana Kellera i Pavla Šindlera.

Do kostela chodilo víc lidí než dnes?

O něco víc, ale ne nějak dramaticky, muselo to být kolem patnácti/dvaceti lidí. Ondřej Stehlík např. secvičil vánoční hru, v níž hrály i naše děti. Hrály zvířátka v Noemově arše. Br. farář musel tehdy ty děti sehnat, působil i ve městě, velmi se snažil. Na dvoře se v té době konalo opékání buřtů apod. Hodně se to tady snažil otevřít. Určitě bylo pro náš sbor škoda, že odešel. Jan Keller pořádal např. sborové dovolené, řada lidí dodnes na to vzpomíná, jak pěkné dny spolu zažili. Za Pavla Šindlera se dělaly velké opravy, pamatuji se, že on sám tomu věnoval velmi mnoho energie a času.

Humpolec vám tedy postupně přirostl k srdci?

Určitě. Z Humpolce také pochází moje prababička Julie Lešovská. Jistě chodila sem do sboru. Jméno Lešovský je tady známé a rozšířené. Je zajímavé, že současná kurátorka sestra Helena Kleinerová má předky Lešovské, tzn. že máme obě společné kořeny. Takže jsme se tady takhle sešly.

Jste nyní spolu ve staršovstvu...

Naše staršovstvo v této sestavě funguje od října minulého roku. Před tím byla kurátorkou sestra Havelková, vážně onemocněla, staršovstvo rezignovalo ještě před ukončením volebního období a vyhlásily se nové volby při výročním sborovém shromáždění. V novém staršovstvu jsou tedy v současnosti 4 původní presbyteři a 4 noví, já jsem z těch nových a Helena taky.

Takže s Helenou se znáte už roky?

Ne, známe se až posledních pět let, co jsme se přestěhovali. Ona bydlela před tím jinde.

Jak vnímáte situaci v novém staršovstvu?

Naše staršovstvo zastupuje jak názory konzervativní, tak názory, které jsou více otevřeny přemýšlení nad budoucností. Tyto otázky jsou za posledních několik let velmi důležité, protože do sboru chodí málo lidí, a tak jsme nuceni více přemýšlet nad budoucností sboru. Významnou součástí naší práce je starost o nemovitý majetek. V současnosti

pronajímáme byty, někteří z nás to vnímají jako zátěž. Nemáme lidi, kteří by se o to starali.

Na společném setkání v Opatově jsem pochopil, že hlavní starost o budovy nese na svých bedrech sestra Kurátorka?

Ano, je to tak.

Ve chvíli, kdyby ona z různých důvodů nemohla pokračovat, máte představu, co by se stalo?

Nemám, bohužel nemáme lidi, kteří by měli dostatek sil ať už z důvodu věku nebo nemocí. Ani já už nemám tolik sil, co třeba před deseti lety. Mám nyní na starosti pokladnu. Účetní nám nyní dělá paní Zajíčková (shoda jmen s kurátorem z Opatova) a ona nám své služby poskytuje zcela zdarma. Spolupracujeme s ní první rok. Byli jsme z toho paf, když nám to nabídla. Helena domlouvá různé opravy s firmami a já platím faktury. Bohužel např. br. Vogel je sice odborník na stavby, poctivě a pilně se o vše staral, ale již je mu přes osmdesát. S ním spolupracovala s. Beranová, která je již také v současnosti v seniorském věku. Potřebovali bychom mladé lidi, nejmladší jsem zde já. Je mi šedesát. Bohužel jsem zde jen o víkendy, ještě totiž pracuji v Praze (v kanceláři v komoře stavebních inženýrů).

Profesně jste původně čím?

Vystudovala jsem počítače na stavební fakultě (děrné štítky). V oboru jsem nepracovala. Byla jsem osm let doma s dětmi, a zrovna v té době byla největší změna ve výpočetní technice – od děrných štítků k PC. Proto jsem se k této profesi nevrátila a šla jsem pracovat do Národní knihovny do Klementina. Bylo tam místo na půl úvazku, takže to bylo výhodné pro výchovu dětí. Tam jsem byla dvacet let.

Dovedete si představit, že by Humpolec měl v budoucnosti faráře?

Máme dva druhy příjmů, jedna část jde z nájmu z bytů a druhá je od členů sboru. To je ovšem vzhledem k počtu lidí velice málo. Není to samozřejmě proto, že by nebyli obětaví, ale je nás prostě málo. Je to asi třetinový obnos oproti obnosu z nájmu. Na faráře peníze nemáme.

Dovedete si představit, že by Humpolec byl tzv. podporovaným místem, tzn. že by sbor několik let nemusel platit plnou částku personálního fondu a bydlel by zde farář?

Jeden z našich bytů je v současnosti neobydlen, protože ho vybydleli poslední nájemníci, musel by se tedy nechat opravit. V naší personální situaci nejsme schopni tuto opravu zajistit. Ani na to v současnosti nejsou peníze. Ty dva byty, které se nyní pronajímají, bohužel nedosahují ani průměrného současného standardu, takže ani nemůžeme požadovat nájemné, které je v současnosti běžné. Jsme rádi, že ti lidé tam vůbec i tak jsou. Opravy by vyžadovaly opět velké částky peněz.

Čili vlastně v současnosti není možné ubytovat faráře ve farářském bytě?

Bohužel muselo by se do něj investovat a na to nyní nejsou peníze.

Na společné schůzi v Opatově se Dan Matějka zeptal, jestli by nebylo vhodné zkusit byty prodat a z jejich peněz zajistit faráře na plný úvazek – napadá mě, zajistit peníze na opravu bytu pro faráře?

Byla bych ráda, kdyby tento dům zůstal zachován jako celek. S ohledem na naše současné kapacity nevidím jako nutnou podmínku, aby zůstal pod hlavičkou ČCE. Dovedu si představit i situaci, že se budeme scházet jinde, v místě, které bude odpovídat našim skutečným možnostem.

Co by podle vás mohlo současnou situaci prosvětlit?

Bylo by dobré, kdybychom byli ochotni více spolupracovat s okolními sbory. Potřebovali bychom, aby někdo za námi přijel. Naši členové z důvodu věku již nemohou dojíždět někam jinam.

Tak my za vámi přijedeme, uděláme někdy společné sborové odpoledne Pelhřimov-Humpolec.

To by bylo pěkné :)

Za odpovědi děkuje Petr Turecký

Vidět v potřebném tvář Krista

Tomáš Trusina

„Na výstavě Františka Tichého jsem viděl dlouhou řadu obrazů milosrdného Samaritána. Na řadě z nich měl Samaritán tvář Kristovu v různých obměnách. A tu najednou byl podobný motiv zpracován opačně: Tvář Kristovu měl zraněný. Tu mne jako bleskem osvítilo poznání. To je tajemství víry: ten obojí pohled. Kristus jako ten, kdo se ke mně zraněnému sklání – ale též já, kdo mám poznat a vidět ve zraněném Krista,“ pronesl před 50 lety Jan Šimsa v kázání O příteli v nouzi. Běží mi od léta hlavou: Nepotkáváme onu tvář a nepřichází nám právě ona vstříc tento podzim jako předčasný advent na hranicích Běloruska a Polska? V podivném koridoru nikoho, kde prý neplatí zákony ani pravidla humanity? Nepřichází tady vánoční příběh naživo, reálně? Multiplikovaný, aby každý zájemce mohl potkat svého Ježíška? I stalo se, že vyšlo poručení od diktátora Lukašenka... a zástupy se daly do pohybu. Davy možná svedené lákavou nabídkou, nicméně zcela oprávněně toužící po existenci bez hladomorů, válečného násilí, bez neperspektivního přežívání v uprchlických táborech. V kolika z těch dětí, jejichž rodiče se vydali na pouť bělověžskými pralesy, nás potkává tvář narozeného ve vánočním odmítání? Otázky neubývají. Neodvrátili jsme se od tváře Krista ve chvíli, kdy jsme začali rezignovat na Ženevské konvence? Nezadělali jsme si na tuhle hanbu už ve chvíli, kdy jsme začali Evropu opevňovat a uzavírat, jako by to bylo nějaké římské impérium či čínské císařství? Neprokazujeme právě touhle potřebou vyhovět předpostrašenosti a vlastnímu pohodlí, že jsme se už rozhodli: Ne Ježíš, ale César? A neodvrátili jsme se právě touhle lhovostí k násilnému odstrkování předovýchodních běženců a běženekyň a jejich dětí svou tvář od tváře Krista?

Převzato: Protestant, 10/2021

Bavorská inspirace pro YMCA i sbory

Daniel Matějka

Ve dnech 14.-17. listopadu jsem využil možnost navštívit organizace YMCA v Bavorsku, konkrétně v Mnichově, a následně centrální Ymku v Norimberku. Bylo to velmi inspirativní, proto bych se v tomto článku rád podělil o myšlenky, které jsem si z přivezl. Výletu předcházelo jedno setkání se zástupci bavorských Ymek v Praze, takže člověk mohl trochu tušit, co ho na výletě čeká a jet tam s připravenými otázkami.

YMCA v Bavorsku (Němci používají zkratku CVJM) je v mnohém podobná té české: zachovávají křesťanský charakter, jednotlivé místní organizace se od sebe liší velikostí, odstíny zbožnosti i vztahem k církvi. Mnohé z nich se podobají té naší pelhřimovské: žijí

v symbióze s nějakým luterským sborem. Spolupráce YMCA a církve je natolik otevřená, že YMCA v některých místech oficiálně obstarává práci s konfirmandy, setkání mládeže apod.

Konkrétně v YMCA Mnichov je tomu ovšem jinak. Velkoměstské Ymky zpravidla nemají přímý vztah k žádné tradiční církvi. Naopak by se dalo říci, že tvoří paralelní církevní strukturu. Na otázku, nakolik je YMCA Mnichov církví, odpovídali místní takto: YMCA není církví podle luterské definice: „shromáždění všech věřících, mezi kterými se v čistotě káže Evangelium a svaté svátosti se vysluhují podle Evangelia“ (AV 7). YMCA totiž nevysluhuje svátosti. Zároveň však poukázali na článek zásadního švýcarského teologa Emila Brunnera z roku 1953, který ukazuje, že povaze a činnosti první církve, jak o ní čteme v Novém Zákoně, je YMCA přinejmenším stejně blízko, jako dnešní církve instituční.

YMCA v Mnichově tvoří svébytné společenství. Prý to tak nebylo vždy, ale ta změna se odehrála přibližně před 50 lety. Tehdy se lidé, kteří v Ymce pracovali, rozhodli, že chtějí v YMCA nejen vydávat, ale i duchovně čerpat. Začala se konat duchovně zaměřená setkání pro dobrovolníky a zaměstnance, začali se scházet k večerním bohoslužbám. Jednou měsíčně se takto setkávají téměř všichni ymkaři. Měli jsme možnost se této bohoslužby účastnit, byť byla co do účasti silně omezená koronavirovými opatřeními. Standardně na ní prý chodí více než 500 lidí různého věku. (Při stopadesátileté tradici CVJM München je jasné, že mezi jejími členy a dobrovolníky je také nemálo důchodců!) Bylo to velmi inspirativní, byť jsem rád, že některé věci máme u nás jinak. V českých Ymkách více platí to, že lidé pro sebe nacházejí duchovní zázemí pořád spíše v těch tradičních kostelech a tamních společenstvích, ať evangelických nebo katolických. Jsem za to rád, protože osobně pořád důvěřuji ve smysluplnost a životaschopnost tradičních církví v naší zemi. Na druhou stranu myšlenka, že ymkaři mohou tvořit i svébytné ekumenické společenství duchovní, mě oslovila a propojila se mi s dřívějším nápadem zkusit v Pelhřimově pořádat jednou měsíčně večerní nedělní bohoslužby či pobožnosti. Tato setkání by měla jinou strukturu než obvyklá ranní bohoslužba a mohla by nabídnout řešení různých dílčích potřeb: Dobrovolníci YMCA Pelhřimov v tuhle chvíli nemají místo setkání, kde by se propojili. Zároveň takové místo propojení chybí mezi Ymkaři a pelhřimovským evangelickým sborem, v jehož prostorách se mnohé aktivity YMCA konají. V neposlední řadě se tím nabídne alternativa pro kohokoli, komu dopolední čas nedělních bohoslužeb nevyhovuje. Což je okruh převážně mladších lidí a rodin, které si plánují celovíkendové akce.

K zavedení takových večerních bohoslužeb mě povzbuzuje i skutečnost, že se na podzim v rámci YMCA dala dohromady malá skupinka mladých se zájmem číst Bibli a diskutovat o tématech víry a náboženství. Večerní bohoslužby mají výrazně větší šanci na úspěch, když za nimi nebudou stát jen faráři jako jednotlivci, ale širší tým, který se bude ochoten na přípravě a promýšlení těchto setkání podílet. Plán je zkusit to spustit někdy na jaře. Bavorské Ymky se ovšem od těch českých liší v tom, že prakticky všichni jejich dobrovolníci a zaměstnanci jsou křesťané. Aktivit se může účastnit kdokoli, v panuje naprostá otevřenost. Ale na straně organizátorů je křesťanská víra vlastně předpokladem.

Tohle je v českých Ymkách jinak. Mnozí ze zaměstnanců, například někteří sociální pracovníci v nízkoprahových klubech YMCA, nejsou křesťané. Ani mnozí dobrovolníci nejsou věřící. Ovšem jsem za to vlastně rád. Jednak v českém prostředí jsou některé věci jinak než v Německu, kde organizacím dávají větší volnost projevit svá náboženská specifika. V ČR by byl problém upřednostnit ve výběrovém řízení zaměstnance na základě jeho náboženského vyznání. (I v Německu je to sporné, ale je to nahlíženo jinak.) Jsem však rád i za tu otevřenost mezi dobrovolníky. Lidé, kteří se nepovažují za křesťany, mohou dát nám křesťanům důležitou zpětnou vazbu. Bez vztahů s nimi bychom se zavírali do ulity. Nehledě na to, že hodnotu mezilidských vztahů nelze posuzovat podle toho, nakolik sdílíme nebo nesdílíme náboženské přesvědčení. Nakonec to ovšem má i rozměr misijní: člověk může najít vztah k víře nejen tím, že přijímá, ale i tím, že ze sebe vydává.

V Mnichovské Ymce jsou křesťané všichni. Má to své kouzlo, když sama kuchařka, která připravuje oběd pro zaměstnance kanceláří a hostelu, vysloví před jídlem modlitbu. Drobným svědectvím o tom, že YMCA Mnichov je v podstatě církví, je i to, že mnoho lidí jí platí dobrovolné desátky. Podle našich průvodců to šlo ruku v ruce s tím, že lidé v samotné YMCA začali duchovně čerpat: „Kde lidé duchovně čerpají, tam to i finančně podpoří.“

Tuhle myšlenku bych rád uskutečňoval spíše v našich sborech než YMCA, pořád věřím, že v našich kostelech a modlitebnách jde čerpat a má smysl je podpořit.

Bavorští kolegové mi rozuměli, když jsem jim vysvětloval, že od členů a dobrovolníků YMCA potřebujeme spíše čas a osobní nasazení. Finance jsme do značné míry schopní obstarat jinými způsoby než skrze dary. (Ale díky za ně! J)

Ono to ovšem jde ruku v ruce. Vede mě to k otázce, jestli pro naše sbory potřebujeme spíše lidi, kteří budou finančně přispívat, nebo lidi, kteří budou nasazovat svůj čas, síly, invenci, budou ochotni iniciativně něco pro druhé dělat. Mám naději, že kde lidé nacházejí prostor pro své duchovní čerpání, a kde jsou lidé ochotní něco pro druhé dělat, tam se finance nějak sejdou.

Možná v tomhle Češi a Bavoři nejsou stejní, možná se tady v Čechách musíme ještě učit finančně podpořit věci, které nám přijdou smysluplné. (A to nejen v oblasti církví, ale obecně. Český nešvar je vyhledávat věci, které jsou zadarmo nebo ve slevě.) Na druhou stranu zrovna v evangelické církvi jsme v postupné výchově sborů k finanční samostatnosti výrazně dál než církve německé, které dosud žijí ze setrvačnosti církevní daně.

Je trochu hloupé končit tenhle článek otázkou finanční. Ale berme to tak, že je to proto, že stojí poslední v řadě souvislostí. Ta řada ale začíná tím, že je kde duchovně čerpat, a lidé chtějí něco dobrého dělat. V takovém místě to bude žít, byť formy toho života mohou být různé. Kde se duchovně čerpá, tam to totiž není z moci a síly naší lidské.

Vánoční modlitba Jana Szalatnaye st.

Modlitby byly vydány v roce 1820

Modlitba večerní před Vánoci, neb na štědrý večer.

O pravdomluvný a v slibích svých neproměnitelný dobrotivý Bože! Chválím a velebím Tebe, a srdečné díky Tobě vzdávám za to Tvé hříšnému pokolení lidskému prokázané nesmírné milosrdenství, žes to, což hned v ráji si zaslíbil, a potom skrze ústa proroků často předpověděl, milostivě i splnil; nebo když přišla plnost času, vyslal jsi syna svého narozeného z ženy. Všecko pokolení lidské v nejhlubší propast hříchů zašlo, a bylo by zahynulo na věky: Ale Tvůj svatý syn Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil. On zstoupil z nebe na zem, abychom se my od země do nebe dostali; stal se synem člověka, aby nás synami a dcerami Tvými učinil; bez hříchu se počal a narodil, aby naši hříšnost, v níž jsme byli splozeni a narozeni, svou nevinností shladil; v poníženém stavu a v chudobě se narodil, aby nás svou ponížeností a chudobou povýšil a obohatil; v tmavé noci se narodil, aby nás od temnot zevnitřních vysvobodil, a k onomu věčnému světlu přivedl. Aj již nastanou na památku narození jeho ustanovení vánoční dnové! Přihotov mne Ty sám, ó Bože vši milosti, a Otče všeho milosrdenství! skrze svého svatého Ducha k spasitelnému jich svěcení; obrať oči mysli mé k spatřování tohoto velikého tajemství pobožnosti: že Bůh zjeven jest v těle; očišť srdce mé ode všech poškrvn, aby se počal a narodil i v tom duchovním způsobem ten světa spasitel, abych já sjednocená jsouc s ním skrze pravou víru, účastná učiněná byla všech drahých užitků jeho svatého narození, a milostného jeho na svět příchodu.

O milosrdný Bože! kterýž si svého jednorozeného syna hotov byl nám dáti, kterak bys již nedal spolu s ním všecko: důvěrně tedy Tě prosím, budiž mi ve všech mých vezdejších potřebách nápomocen; opatruj mne nejbliž v této noci, a dej mi, i všem ke mně přináležejícím pokojné a libé odpočívání, a zejtra veselé z lože mého vstávání, abych po občerstvení těla mého i mysli mé, způsobná byla k službě Tvé svaté, a k slavení toho svatého a přeradostného dne, kteréhož mnozí proroci i králové žádali viděti, ale neviděli, a aby velebila duše má Tebe, a veselil se duch můj v Tobě v Bohu spasiteli svém. Amen.

KRABICE OD BOT

Gabriela Krejčová Zavadilová

Krabice od bot je charitativní projekt pořádaný Diakonií ČCE, jehož cílem je zajistit vánoční dárky do sociálně slabých rodin. Ačkoliv se letos tato akce konala již po jedenácté, já se s ní blíže seznámila teprve před několika lety, když ji pro Pelhřimovsko začala pořádat Lucie Křivohlavá. Letošní ročník jsme organizovaly spolu, a tak jsem měla možnost poprvé nahlédnout i do zákulisí.

Během tří týdnů jsme vybraly cca 200 dáreků. I když bylo žadatelů více než v předchozích letech, zvládly jsme všechny žádosti pokrýt. Dárci své dárky přinášeli na sběrná místa, nebo je posílali po svých známých či přepravními službami. Některé dárky byly dárci připraveny dle konkrétních přání dětí, ale většina byla neadresná, tedy připravena pouze podle pohlaví a věku dítěte. Primárně se dárky opatřují pro rodiny z Pelhřimovska, ovšem velká část se jich předává i charitě v Jihlavě, která je dodá do rodin potřebných na Jihlavsku.

Jasně představy o práci na tomto projektu jsem neměla. Trochu jsem čekala, co na mě z toho vypadne. Co mi to dá a co vezme. Pozvolný nástup telefonátů a korespondence ještě nepřekvapil. Překvapila až prostřední fáze, tedy období, kdy se ještě hlásili žadatelé a přitom již nastupovala vlna dárců. Tehdy se seznam rodin měnil z minuty na minutu a já nejdnou zapochovovala, zda to vše zvládnou myšlenkově pojmout.

Myslím si, že Krabice od bot je důležitý projekt, a to hned v několika rovinách. Nejen, že je to příležitost projevit solidaritu a naučit ji i svým dětem, ale především je to neadresné vyslané poselství, že člověk není sám. Že si ho někdo našel a daroval mu kus sebe.

Ano, přímá účast na projektu mi hlavně dala...

Různé opravy ve Strměchách a v Pelhřimově

Sbor v Pelhřimově-Strměchách přikročil v současné době k několika nutným opravám. Ve Strměchách na faře vlhne zeď v části modlitebny ze strany stolu Páně, budeme tedy opravovat izolaci ve vnější části (v sousedství s Kuzdasovými). Nechali jsme repasovat část oken fary (pan Jiří Havel) a další drobné věci jako např. plot nebo klempířské práce v zadní části fary ze strany dvora. Před kostelem je již léta velmi poškozené zábradlí. Bohužel je na pozemku patřícím SUS (správa a údržba silnic, kraj Vysočina). Podařilo se nám dohodnout s městem – konkrétně s panem místostarostou Jarošem, že nám město přispěje na opravu, kterou jsme se rozhodli realizovat i přesto, že realizaci by měly provést silnice. Jak technické služby, tak město Pelhřimov se shodli na nutnosti situaci řešit bez ohledu na vlastnická práva pozemku. Město přislíbilo, že se pokusí vykoupit pozemek od silnic. Opravu zábradlí bude realizovat firma Blažek. Třetinu částky (26tis), přislíbilo uhradit město. Dále jsme jednali o nutnosti zařídit WC v blízkosti kostela. Chceme zde konat více kulturních akcí, první vlašťovkou byl adventní koncert YMCA. V plánu jsou výstavy a další koncerty. Připravujeme také opravu vstupních dveří do modlitebny v Růžové ulici i vstupních dveří do Ymca Pelhřimov.

P.T.

Zastavení

Filip Zrno

Skutečně dlouho jsem je neviděl. Ale nevěřil jsem, že bych je neviděl nikdy. Stává se to zejména při značných odmlkách, které jsou důsledkem nepřeberného množství bohapustých ordinérních činností, jimiž si zkracujeme časoprostor pro to, co bychom vidět měli a čemu bychom měli dát opětovnou příležitost, aby nás oslovilo. Nejde ani tak o laciné dojmání se nad šťávou z jablek mládí a dospívání, ale o to, být přístupný tomu, co na nás promlouvá a chce nás na cosi upozornit. Ať už je to konkrétní nebo obecné. Na obě zapomínáme, protože dáváme přednost onomu množství před jednotlivou kvalitou. To, co stojí v pozadí těchto z tohoto bahna nedůležitostí, kterým bychom se jako mladí a naivně (dle starších, a proto „rozumnějších“) smáli a nebrali je vůbec na zřetel, je sám velký Čas, který bdí nad tím, co se děje.

Onehdy stoupala ladně po příkrých schodech ze zahrady v jedné z těch normandských vesnic. V mírném svahu totiž stála vila, jejíž průčelí splývalo s jednoduše architektonicky nijak nevýrazných obydlí ch. Ze strany zadní ulice se však odkrývala idyla spojená s bohatou květenou, s malým zákoutím v podobě až kýčovitě vypadajícího

altánku, ale především s mnoha nástroji, které se během dlouhého času nezměnily. Stále sloužily k totožným účelům i minulým generacím, k jejichž rozvětvenému rodokmenu sama patřila.

Stoupala schod po schodu přitom hladila narezlé zábradlí, jehož se i dotýkala pro mě neznámá rostlina s voskově vypadajícími listy. Krok za krokem, než otevřela zeleně natřenou branku. Poprvé za den vkročila vstříc veřejnosti, před níž se skrývala v bezpečí známého. Zprvu se rozhlédla a dlouhý paprsek se dotkl její líce a stekl po šíji až se jí cele poklonil. Usmála se až poté, co zjistila, že na ní hledím. Nehleděl jsem, nýbrž civěl. Zastavil jsem se společně s mým srdcem. Omráčení krásou a ladností. Po chvíli jsem se uklonil na na pozdrav neboť v obdivu jsem soucítil s oním paprskem. Zarděla se a jako plachá baletka se pokrčila v kolenou, a tak se vší skromností odvětila na pozdrav. Znovu se plaše rozhlédla, a pak hluboce spočinul její pronikavý pohled na mých duhovkách. Konečně jsme se střetli. Do tohoto střetnutí pohledů, ač netrval ani zlomek času, se připojila samotná dáma - Věčnost. Pomohla nám si vzájemně nahlédnout do duší, aniž bychom ono poznání využili pro jiné účely. Navštívili jsme se, dali jsme si pozorností „malou pozornost“ jako dobře vychovaní návštěvníci při pozvání do cizích příbytků. Poté se otočila, zamávala dlouhými rozpuštěnými vlasy a navždy odešla - Vzpomínka. A Věčnost jen pokynula, povolila své majestátné opratě a ztratila se v Čase.

Opět jsem uviděl Vzpomínku, aniž by to byla žena. Uviděl jsem Vzpomínku, aniž by cokoliv konkrétního poskytovala. Pohlédl jsem do tváře Vzpomínky samotné jakožto součásti pozemského myšlení se svými dimenzemi návratu do minulosti, porozumění přítomnosti a vhledu do budoucnosti odkrylo jedinečnost Vzpomínky. Vzpomínky, která může občas vonět Věčností a v ten daný přítomný okamžik se tak stala tím nejdůležitějším v Čase. Opět jsem je viděl pospolu a o mé vykonávané ordinérní činnosti netřeba vůbec mluvit.

RECEPT Štěpánky Hánové

Kokosové cukroví plněné do formiček.

Potřebujeme: jeden 100%tuk (25Dkg), 25 Dkg hladké mouky, 25 Dkg kokosu, 20 Dkg moučkového cukru. Vše dohromady zaděláme. Tuto hmotu pak plníme do formiček, které nemusíme vymazávat. Pečeme středně, až nám cukroví lehce zrůžoví. Po vychladnutí krásně vyklápíme a můžeme ještě obalit v moučkovém cukru s vanilkovým. Cukroví je jednoduché a kdo má rád kokos přijde si na své.

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

V kostele v Moravči

Bohoslužby se konají každou neděli od 9:30, probíhá i nedělní škola.

internetový přenos na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

Štědrý večer 24. prosince - bohoslužba od 22:00. Od 21:45 předchází vytrubování koled

Boží hod vánoční 25. prosince - bohoslužba s Večeří Páně

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Přímé přenosy bohoslužeb (z Pelhřimova) jsou viditelné v aktuální dobu vysílání (tedy neděle 9hod.) vždy na těchto stránkách:

<https://www.youtube.com/channel/UCxWYO99yzCBFgQK5mklL0EQ>

Do září 2021 jsme vysílali zde:

[youtube.com/playlist?list=PLI_-0kZbEa5I8mU0XBU0dbf4xctafWiOi](https://www.youtube.com/playlist?list=PLI_-0kZbEa5I8mU0XBU0dbf4xctafWiOi)

Strměchy: bohoslužby jsou každou sudou neděli od 11ti hod.

Stránky sboru

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://ccepelhrimovstrmechy.blogspot.com/>

Vánoční bohoslužby

- 19. 12. čtvrtá adventní neděle, budou rodinné bohoslužby v Pelhřimově
- 25. 12. budou bohoslužby v Pelhřimově (s Večeří Páně) i ve Strmýchách (s Večeří Páně)
- 26. 12. bude PT sloužit v Moravči a Dan Matějka v Pelhřimově i ve Strmýchách; v Pelhřimově bude Večeře Páně
- 1. 1. budou bohoslužby v Pelhřimově i ve Strmýchách
- 2. 1. budou bohoslužby v Pelhřimově

OPATOV

Bohoslužby: každou neděli v 10hod.

Od listopadu se budeme scházet v úterý od 19:00 ke "Čtení z Bible" v místnosti KVIC Opatov.

HUMPOLEC

Bohoslužby: každou neděli v 8,30 hod.

MINIBOHOSLUŽBY (archiv) Filipa Boháče jsou k nahlédnutí zde: Najdete na webu YOUTUBE u profilu „Filip J. Boháč.“ Nebo pomocí QR kódu.

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem zde:

<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 774 600 529, **alternativní adresa:**
Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:** farsborstrmechy@cmail.cz
Číslo účtu: 135626211/0300

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 777258831, **web:**
www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:** moravec@evangnet.cz
číslo účtu - 2001768838 / 2010
přenosy bohoslužeb:
<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>
nově i na facebooku: <https://www.facebook.com/kostelmoravec>

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 169 503, **web:**
www.opatov.evangnet.cz (rss)
email: opatov@evangnet.cz
číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec, **email:** humpolec@evangnet.cz
Číslo účtu - 0620236399/ 0800